

Glas mučencev
(The Voice of the Martyrs)

Jaz sem N

Navdihujoče zgodbe kristjanov,
ki se soočajo z islamskimi skrajneži

PREGANJALEC POSTANE PREGANJANI

Abdulmasi, Nigerija

Potem ko je izpeljal bombni napad na cerkev, se je Abdulmasi rad vračal nazaj in užival v svojem delu. Da bi izvedel število mrtvih. Da bi užival v slavi ob pobijanju kristjanov. To je bil konec koncev tudi osrednji cilj fanatične skupine Jama'atu Nasril Islam, ki ji je pripadal.

Pred desetletji so ga tovariši začeli klicati »G. Insekticid«. Vzdevek pa si je prislužil, ker je bil, kot je povedal, »edini, ki je bil sposoben organizirati pobijanje insektov – pobijanje kristjanov. Če si potreboval nekoga, da bi se znebil insektov, si poklical mene. To je bilo moje življenje.«

Če so torej muslimani na severu Nigerije opazili, da se kje zajedajo kristjani, so poklicali njega. Bil je specialist za avtomobile bombe, načrtovanje izgrediv in infiltracijo v krščanske organizacije, prav slednje pa ga je na koncu tudi uničilo – ali s stališča Svetega pisma odrešilo.

Abdulmasi ni poznal drugačnega življenja od absolutne pripadnosti islamu. Pri petih letih ga je družina na silo poslala na *almajiri*. To je starodaven islamski običaj, priljubljen v Zahodni Afriki, ko muslimanska družina sina v mladih letih pošlje k lokalnemu imamu, kjer se pridruži morda štiridesetim ali petdesetim drugim mladim fantom, ki se šolajo pri njem. Njihovi dnevi pa so tako enolični kot v zaporu.

Vsako jutro berejo Koran v arabščini, jeziku, ki ga sicer ne razumejo. Berejo ga ure in ure, dobesedno leta, dokler ga ne znajo na pamet. Njihova naloga tako ni prav dosti drugačna, kot če bi se moral angleško govoreči otrok naučiti Sveto pismo v kitajščini.

Opoldne gredo na ulico in beračijo za hrano, ki jo potem najprej izročijo imamu. Nato pa študirajo Hadit, zbirko izrekov, pripisanih preroku Mohamedu, ki so jih islamski

kleriki začeli zapisovati v devetem stoletju. Na tistih območjih po svetu, kjer prevladuje fundamentalistični islam, se iz Hadita mladi fantje tudi učijo, kaj je bistvo džihada, raja in pobijanja Alahovih sovražnikov.

Potem ko je desetletje preživel v tako strogi šoli, pa si je Abdulmasi dejal: »Islam je nauk sovraštva, sovraštva in samo sovraštva.« In: »Če se v družbi pojavi kakršno koli zlo, bodo muslimani rekli, da so zanj krivi kristjani.« Njegova edina tolažba v življenju? Obljuba »raja«, če bo pobijal Alahove sovražnike.

Pri sedemnajstih letih si je Abdulmasi tako obupno želel pobegniti pred tem načinom življenja, ki ga je sovražil, da se je priključil svojemu prvemu džihadu proti kristjanom v nigerijskem mestu Bauchi. Džihadisti se sicer žensk in otrok niso niti dotaknili, moške pa so pretepali in klali. Med nekim napadom je Abdulmasi tako opazil moža, za katerega je bilo znano, da je kristjan, ki je ravno odhajal od doma.

»Začel sem ga tepsti po nogah, da mi ne bi mogel pobegniti,« se spominja Abdulmasi. »Padel je na tla, moji fantje pa so ga napadli, da bi ga ubili. Tisti, ki je moža zaklal z nožem, je bil star šele sedem let. Prerezal mu je vrat. Fanta so klicali 'Glavni Klavec'.«

Potem ko je moril, je bil Abdulmasi vedno srečen. »Veste, ko to počneš, ko ubiješ komarja,« je dejal in skupaj udaril z rokami, »si nekaj dosegel. Smehljaš se, pa čeprav vidiš kri na svojih rokah. Znebil sem se božjega sovražnika, ki je bil tudi moj sovražnik.«

Leta so minevala. Poboji so se nadaljevali. Nekega dne, ko se je Abdulmasi vrnil v cerkev, ki jo je pravkar napadel z bombo, pa je opazil, da se dogaja nekaj nenavadnega. Verniki, ki so preživeli napad, so namreč peli.

To je Abdulmasija spravilo v bes. Ko se je vrnil v mošejo, je godrnjal zaradi tega, kar je videl. »Veseliyo se,« je pihal od jeze. »Še srečnejši so.« *Zakaj se ne morem znebiti teh komarjev iz cerkve?* se je spraševal.

Jezen zaradi tega se je odločil za novo taktiko. S prevaro se bo vključil v cerkev in poskušal ugotoviti, kako pobiti Jezusove učence. Naslednjega dne je zato šel v cerkev in rekel pastору: »Musliman sem, rad pa bi postal kristjan.«

Pastor in njegovo občestvo so ga z navdušenjem sprejeli. »Ljubezen, ki sem je bil deležen,« je kasneje dejal, »me je zelo presenetila.«

Redno se je začel udeleževati obredov. Pridružil se je skupini mladih odraslih, obiskoval skupino za pripravo na krst in bil naposled krščen. Ves čas med tem pa se je na skrivaj vračal v mošejo, da bi molil in se postil.

In tako je Abdulmasi šest let živel dvojno življenje. En dan je nastavljal bombo v cerkvi na drugem koncu mesta, drugi dan pa vodil biblično skupino. Bil je celo izbran za voditelja skupine mladih odraslih. Toda ko je cerkev zanje pripravljala konferenco in povabila uglednega pastora, je bil Abdulmasi besen. *Zakaj ne jaz? Mar nisem jaz voditelj te skupine? Zakaj nisem jaz povabljen, da bi jih nagovoril?*

Udeležil se je konference, v njem pa je kipelo od jeze. Še posebej je molil za to, da govorniku ne bi uspelo priti in da bi bil on povabljen, naj ga nadomesti. Toda Bog je imel za Abdulmasija drugačen načrt. Zadnji dan konference je namreč pastor spregovoril o 1. knjigi kraljev 18, kjer Elija izziva Baalove preroke.

»Doklej boste omahovali na dve strani?« je rohnel pastor. »Če je Bog Gospod, hodite za njim; če pa je Báal, hodite za njim!«

Abdulmasija je kar dvignilo.

»Koga zavajaš?« je nadaljeval. »Kako dolgo je že od dne, ko si dejal, da si sprejel Kristusa, pa nisi mislil resno? Zakaj igraš dvojno igro?«

Abdulmasija je zvililo. *Ta človek me pozna! Kdo mu je povedal zame? Še malo, pa me bo poklical po imenu.*

»Ponižaj se,« je nadaljeval pastor. »Vstani. Molil bom zate in Gospod ti bo odpustil vse, kar si naredil. Odpustil ti

bo, da si bil oborožen ropar. Odpustil ti bo, da si bil morilec. Odpustil ti bo vse. Vstani!«

Abdulmasi je vstal. Njegovega dvojnega življenja je bilo konec. Ko je stopil naprej, da bi izpovedal vero v Kristusa – tokrat zares –, je začel živeti novo življenje v Božji milosti. Obenem pa je sprejel tudi, da lahko postane žrtev maščevanja džihadistov, s katerimi je bil prej povezan.

»Niti blizu mošeje ne hodi,« ga je kasneje posvaril eden izmed njegovih »fantov«. »Ubili te bodo.«

Starešine cerkve so bile sicer navdušene nad njegovo predanostjo, toda obenem šokirane nad razkritjem dvojnega življenja. »Kaj naj storimo s tem človekom?« so se spraševali. »Naj ga odslovimo? Naj ga sprejmemo?« Tri dni so molili za to.

In njihova odločitev? Skrili so ga in mu tako rešili življenje. »Sin moj,« mu je dejal pastor, »Bog te bo uporabil za velike reči.«

In res ga je. Ko se je namreč skrival doma pri nekem drugem pastoru, si Abdulmasi ni mogel pomagati, da o svoji veri ne bi spregovoril muslimanom. Ves čas je iskal priložnosti, kako bi lahko muslimanom predstavil Kristusa – in obenem ves čas pogledoval čez ramo.

Mnogi pravijo, da jim je prav on prvi spregovoril o Kristusu. Na skrivaj je govoril z učitelji Korana. Gradil je mostove s preganjalci kristjanov.

Meseci so postali leta. Leta so postala desetletja. Abdulmasi pa se je poročil. Z ženo sta imela otroke. Toda njegova džihadistična preteklost še ni bila pozabljena. Še vedno je bil zaznamovan. Ko so nekega dne muslimani obkolili njegovo hišo, je komajda ušel skozi zadnja vrata. Tri leta kasneje pa so našli njegovega sina, študenta.

»Nismo prišli zato, da bi te oropali,« mu je dejal eden izmed njih. »Prišli smo zato, da te ubijemo, ker imaš takega očeta.« In prerezali so mu vrat.

»Zelo težko je bilo,« je dejal Abdulmasi, »toda nobena žrtev za Boga ni prevelika.« In nobena bolečina prehuda, da je Božja milost ne bi mogla premagati.

Zbral je neverjeten pogum in spregovoril o Kristusu tudi človeku, ki je pomagal načrtovati umor njegovega sina. Ta človek je Abdulmasija sicer osorno zavrnil; toda njegov sin, ki je slišal, kaj se je zgodilo, ga je nekega dne obiskal.

»Prosim,« je dejal, »povejte mi še kaj o svojem Kristusu.«

Nikoli ni prepozno, da bi nas Bog rešil. Če Abdulmasi pogleda na svoje življenje, kako je preganjal kristjane, živel dvojno življenje in bil nato sam preganjan, lahko samo zmajuje z glavo. »Če hočeš pridobiti muslimane,« je dejal, »jih moraš ljubiti, toda ne s človeško ljubeznijo, ampak z ljubeznijo, ki si jo sam prejel po Kristusu. Zdaj ljudje vidijo, kakšno je moje pravo srce. Toda če ne bi bilo Božje milosti, ne bi bil to, kar sem.«

Abdulmasijeva sprememba iz preganjalca v preganjane ga je pogumen korak, ki ima močan učinek. Kakor je zapisal apostol Pavel v Pismu Galačanom 1,23–24: »Le slišali so: 'Tisti, ki nas je nekoč preganjal, zdaj oznanja vero, ki jo je nekoč skušal zatreti.' In slavili so Boga v meni.«

Za nikogar izmed nas ni nikoli prepozno, da stečemo v Božji objem. Molimo, da bi tisti, ki ne poznajo drugega kot življenje v sovraštvu, spoznali Boga ljubezni in odpuščanja. Molimo, da bi tako kot Abdulmasi imeli pogum, da bi sprejeli Kristusa in prenehali ubijati.

PLAVATI PROTI TOKU

Jusef, Bližnji vzhod

Jusef je odprl stekleničko s tabletami. Več kot dovolj jih je bilo, da bi dosegel svoje. Preden pa se je lotil stvari, se mu je zdelo primerno narediti vsaj površen pregled dobrih dvajsetih let, ki jih je preživel. Toda ko je začel v mislih premlevati vsa ta leta, se je pred njim odvirtela žalostna vrsta napak, razočaranj in porazov. Zato je to misel hitro pustil ob strani.

Jusef se je tako zelo trudil, da bi vse naredil prav. Hodil je v mošejo. Vsak dan je molil iz Korana. Toda pri sedemnajstih letih ni imel več nobenega pristnega stika z družino in nobenih prijateljev. Njegovo srce je bilo povsem prazno in čeprav ga je poskušal napolniti z vsem, od drog do alkohola in tolp, mu ni nič pomagalo. Zato je začel razmišljati, da bi napravil samomor s tabletami.

Nato pa se mu je tako rekoč od nikoder pred očmi pojavil prijazen obraz starega očeta. Tega človeka ni prav dobro poznal. Le redko ga je namreč videl, saj je Jusef živel na Bližnjem vzhodu, njegov stari oče pa se je preselil v Združene države. Toda misel na tega moža mu je na obraz prinesla nasmeh, v srce pa nekaj upanja.

Jusef se je spomnil, da je bil stari oče kristjan, ne musliman. In pomislil je na dan, ko mu je povedal »zgodbo o lososu«. Ko je bil namreč še majhen fantič, je Jusef nekoč zlezal staremu očetu v naročje, ko je gledal televizijo. Na zaslonu pa je bil losos, ki je po brzicah plaval proti toku.

»Jusef,« je stari oče dejal vnuku, »kristjani smo kot te ribe – ves čas plavamo proti toku, proti svetu. Poti tega sveta so namreč vedno v nasprotju s Kristusovimi potmi. Toda čeprav morda trpi, je riba, ki plava proti toku, polna življenja. Tiste ribe, ki z lahkoto plavajo s tokom, s svetom; tiste ribe pa so mrtve.«

Ko se je Jusef spomnil te zgodbe, se je globoko v njem nekaj zganilo. Stekleničko z zdravili je zaprl nazaj. *Tik pred tem sem, da napravim samomor*, je pomislil. *Kaj lahko izgubim, če zmolim k temu Bogu starega očeta?*

Jusef ni imel pojma, kako moliti, zato je bil pošten in odkrit, kolikor je le mogel. »Ne bom naredil samomora, če bo Jezus uredil vse v mojem življenju.« Da bi še bolj poudaril nedvoumnost, pa je dodal: »Do jutri zvečer.«

In nato je zaspal.

Ko se je zjutraj zbudil, je pri njegovih nogah na postelji sedel stric Išak. »Bog mi je položil na srce, naj te danes obiščem,« je dejal. »Moram ti povedati nekaj o sebi, namreč da sem pravi sin svojega očeta, tvojega pokojnega starega očeta.«

»Kaj hočeš reči?« je vprašal Jusef.

»Včasih sem bil prepričan, da si lahko srečen le, če si bogat, močan in pomemben,« je dejal. »In mislil sem, da bom to dosegel tako, da bom postal preprodajalec mamil. Toda nato sem odkril nov način. Način, kako biti zadovoljen z vsem. Odkril sem Jezusa.«

Beseda *Jezus* je Jusefa sicer stresla, toda njegov presenečeni pogled je postopoma postajal vse radovednejši. »Tako kot stari oče?« je vprašal in se nagnil naprej.

»Točno tako,« je dejal stric. »Ko sem bil mlad, sem mislil, da je nor. Jezus? Res? Toda ko sem bil povsem na dnu, sem šel lahko samo k njemu, saj je živel tako zadovoljno življenje. In tako sva se začela pogovarjati.«

»Tako kot midva zdaj.«

»Točno tako.«

Stričeva zgodba je Jusefa pritegnila in začel ga je redno obiskovati in se z njim pogovarjati o Jezusu. Stric mu je dal Sveto pismo, toda Jusef je moral biti z njim doma zelo previden. Njegova mati, voditeljica v lokalni mošeji, je namreč goreče sovražila kristjane. Nekoč je stričevi ženi z vratu celo strgala križ in ji pljunila v obraz.

In tako je nekega dne Jusef preprosto spregovoril z Bogom: »Jezus, vabim te v svoje srce. Predte polagam svoje grehe. S tvojo pomočjo bi rad znova začel.«

Takrat pa se je zgodilo. Jusefova mati je pod posteljo našla Sveto pismo. Čeprav je bil kar precej večji od nje, ga je zgrabila za ovratnik, njen obraz pa je preplavil bes.

»*Allahu akbar!*« [»Bog je velik!«] je zakričala in nato zgrabila vrtnico ter začela tepsti sina. Tako pretepen hrbet je imel, da pet dni ni mogel spati.

»Sveto pismo,« mu je dejala, »to je grda knjiga in kristjani so hudiči.« Nekaj dni kasneje pa mu je zagrozila, da mu bo s kuhinjskim nožem prerezala vrat.

Jusef si je sicer želel, da bi družino privedel do iste sreče v Kristusu, kakršno je tudi sam našel, toda zbal se je, da bi ga to lahko stalo življenja. Vseeno pa je z drugimi člani previdno govoril o svoji veri. Toda enkrat, ko sta bila z bratom na kolenih pri molitvi, je v bratovo sobo pridrla mati. Jusefa je z železno ponvijo udarila po glavi. Tudi brata je pretepla in nato začela daviti Jusefa, da je skoraj izgubil zavest.

Spet drugič pa je oče Jusefu grozil, da ga bo porinil z balkona v tretjem nadstropju.

»Rekel mi je, da bo šel v zapor, če me porine z balkona, mati bo znorela, brat pa bo postal berač na cesti,« je dejal Jusef. »Če pa bom sam skočil, mi je rekel, bodo vsi rekli samo, da je imel norega sina.«

In ko je Jusef premišljeval, kaj naj stori, mu je v mislih odzvanjalo Pismo Rimljanom 12,18: »Če je mogoče, kolikor je odvisno od vas, živite v miru z vsemi ljudmi.« Zato se je odločil, da bo skočil in tako prihranil sramoto družini. Toda poškodoval si je samo roko in se porezal nad enim izmed oces, sicer pa je preživel.

»Zakaj si skočil?« ga je vprašal oče v bolnišnici. »Samo prestrašiti sem te hotel, da bi se vrnil k naši veri.«

Toda Jusef se ni vrnil k veri staršev. Čeprav Bog hoče, da ne bi bila nobena družina sprta, pa tudi jasno pove, da

moramo odnos z njim postaviti nad vse druge. Jezus je namreč dejal, da tistim, ki hodijo za njim, grozi razdeljenost: »oče proti sinu in sin proti očetu« (Lk 12,53).

Če drugi člani družine niso iste vere kot mi, je ključnega pomena, da vidijo, kako Kristus deluje v in po nas. Pomislite, na primer, kako nežno sta Jusefa nagovorila stari oče in stric. Njegovega srca nista osvojila z grožnjami, ampak z zgodbami, ki so ga tako nagovorile, da je našel Gospoda.

Danes je Jusef odločen, da bo plaval proti toku, tako kot sta mu pokazala stari oče in stric. Veliko časa namenja služenju mladim muslimanom. Pomaga pri tihotapljenju Svetih pisem in druge krščanske literature ter s pomočjo spleta mlade Arabce nagovarja za Kristusa.

To je pogumno početje. Odpor je namreč hud. Vsak dan obstaja možnost, da ga bodo ujeli in preganjali. Toda vseeno plava proti toku, saj ve, da bo nekega dne spet združen s starim očetom. Njegova zgodba naj opominja Jezusove učence, da bi se zavedali, v katero smer plavamo – ali dajemo vse od sebe, da bi še naprej plavali proti toku, ali pa se spuščamo z njim.

OSVOBOJENA, DA BI POVEDALA DRUGIM

Sara, Iran

Kot najstnica je bila Sara islamistična molitvena bojovnica, članica paravojaške organizacije *Basij*, prostovoljne islamistične milice, ki je podrejena Iranski revolucionarni gardi. V šoli so vsa druga dekleta vedno pričakovala, da jih bo pri molitvi vodila ona. Nekoč se je postila tako dolgo, da je končala v bolnišnici. In da bi organizaciji dokazala predanost islamu, se je s prijateljicami tudi bičala. Sara si je vedno zadala več ran kot druge, toda njene globoke duhovne potrebe so ostale neizpolnjene. Spraševala se je:

Zakaj sem duhovno prazna?

Zakaj ne čutim nobene osebne povezanosti z islamskim bogom?

Zakaj, če med molitvijo vse delam prav, imam še vedno občutek, da je vse tako hudo narobe?

»Kot mlado dekle,« se spominja, »sem mamu in očeta nekoč prosila, če bi me lahko naučila muslimanskih molitev. Tako sem na tla položila svojo belo molitveno preprogo, nanjo položila še eno krpo, na vrh pa robček s kamnom – strnjeno tableto peska iz Meke. Z nosom se je treba namreč vedno dotakniti tega kamna. Po končani molitvi pa sem kamen in robček pospravila in pod njima vedno našla denar. Toda jaz nisem hotela denarja. Hotela sem resnico.

Vse pa je spremenil film o Jezusu.

Malo preden je šla Sara na univerzo, se je ena izmed njenih sestra s fakultete vrnila v njihovo malo mestece. S seboj pa je prinesla film o Jezusovem življenju in si ga drznila pokazati Sari.

Sara je šla v sobo, se umaknila pred družino, in vstavila film v predvajalnik.

»Gledala sem, kako je Jezus ljubil ljudi,« je kasneje povedala. »Začela sem jokati. Na koncu filma pa je molitev za

kesanje. Šestkrat sem jo zmolila.« Spet in spet je vrtela kaseto nazaj na molitev – nazaj, naprej, nazaj, naprej. »Muslim, da nisem vedela, kaj kesanje pomeni, toda hotela sem si biti blizu z Bogom.«

Padla je na kolena in dvignila roke. »Odkar je sestra prišla s fakultete, sem bila ljubosumna nanjo, ker je lahko kar pokleknila, brez muslimanskega moleka, preproge ali kamna dvignila roke in začela moliti. Hotela sem moliti in čutiti, da sem blizu Boga tako kot ona.«

»Bog,« je molila Sara, »rada bi bila povezana. S tabo.«

Še naprej je molila. Jokala je in molila ter Boga spet in spet prosila samo za to – za povezanost. Spraševala se je: *Bi to lahko bilo to, kar iščem?* Ni bila pričrana.

»Nato pa sem začela moliti, da bi bila rešena greha,« se spominja. »Tistega dne je bilo, kot da bi Bog spregovoril z mano in skozme. Rekel mi je: 'To je resnica. Jaz sem pravi Bog. Jaz sem edini Bog.'«

Sara je stekla v kuhinjo, kjer je našla sestro, in ji povedala, kaj se ji je zgodilo. Jezus jo je rešil!

Ko je Sara začela moliti, je bilo tako, kakor da bi se šele začela učiti govoriti. »Nisem imela Svetega pisma,« se spominja. »Komaj kaj sem vedela o Jezusu. Imela sem samo približno 15 centimetrov veliko Jezusovo sliko z okvirjem, polnim rož. Gledal je na stran. Da pa bi imela občutek, da sem mu blizu, sem vedno sedla na tisto stran, kamor gleda na sliki. Tako se mi je zdelo, da me ves čas gleda.«

Začela se je na skrivaj srečevati s pripadniki neke hišne cerkve in dobila Novo zavezo. »Tako srečna sem bila,« je dejala. Ko je leta 1979 Iran postal islamska republika, so namreč Svetopisemsko družbo zaprli. Zato so morali kristjani in radovedni muslimani pogosto prepotovati na stotine kilometrov, da bi dobili izvod.

Hišna cerkev se je srečevala v majhni sobi s stenami iz blata. »Toda iz teh sten,« je dejala, »je izžarevala ljubezen.« Pogovarjali so se o tem, kako se srečujejo z Bogom, ne da

bi jih ujeli. Mladenič je spregovoril o tem, kako je ponoči sedel v družinskem avtu in s svetilko v rokah bral Sveto pismo. Sara pa je povedala, kako hrepeni po tem, da bi drugim govorila o Kristusu. Toda kako naj to stori?

Sari je bilo njeno življenje všeč. Rada je služila Kristusu. Samo odkriti je morala način, kako o njem spregovoriti drugim. In odkrila ga je, ko se je vozila na delo in nazaj domov.

»Zjutraj, ko sem se z avtobusom vozila na delo, in popoldne, ko sem šla nazaj, sem vedno nagovorila dva ali tri ljudi,« je razložila. »Na sredi avtobusa je velika, dolga prečka, ki deli moške in ženske. Na eni strani sem govorila z žensko, poslušali pa so me tudi moški na drugi strani. Zelo jih je zanimalo.«

Sara se dobro zaveda tveganja. Biti odkrit kristjan v Iranu pomeni eno, oznanjevanje pa nekaj drugega – vabilo preganjalcem. Toda Sara pravi: »*Ne morem*, da ne bi drugim govorila o Kristusu. Povedati jim moram, kaj me je osvobodilo duhovnih spon.«

Sara ve, da je Kristusa našla zato, ker si je sestra drznila o njem spregovoriti z njo. Zato se zaveda, kako pomembno je drugim sporočiti veselo novico. Pogumno hodi po stopinjah apostola Pavla, ki je zapisal: »Vztrajajte v molitvi, bedite v njej in se zahvaljujte. Obenem pa molite tudi za nas, da bi nam Bog odprl vrata besede in da bi oznanjali Kristusovo skrivnost, zaradi katere sem tudi v verigah, da bi jo razkrival tako, kakor moram govoriti!« (Kol 4,2–4)

Kamor koli gremo, s seboj nosimo Jezusa. V tem, kar govorimo. V tem, kako ravnamo. V tem, kako molimo. Bodimo pogumni in o njem govorimo drugim. Bodimo zvesti in molimo za pogum bratov in sester v veri.